

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 250/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
3.1.	Zawarty w apelacji obrończej zarzut obrazujący art. 7 k.p.k. w głównej mierze sprowadzający się do zakwestionowania oceny jednego z głównych dowodów jakim były – obok zabezpieczonego materiału w postaci nośników informatycznych i znajdującej się na nich bogatej dokumentacji fotograficznej oraz screenów rozmów prowadzonych przy użyciu komunikatorów – nader wszystko zeznania pokrzywdzonej N. G. i w konsekwencji odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. Ł. (1) czego konsekwencją były nieprawidłowe – w ocenie autora	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	apelacji – ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy		
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do tego zarzutu Sąd Apelacyjny pragnie najsamprzód wskazać, iż w jego ocenie, wbrew zarzutom obrońcy Sąd Okręgowy w P. dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonego M. Ł. (1) w zakresie przypisanego mu			

przestępstwa.
Niewątpliwie
jednym z
najważniejszych
dowodów z
punktu widzenia
odpowiedzialności
karnej M. Ł. (1)
(ale nie jedynym
– o czym
za chwilę) za
przypisane mu
przestępstwo
były – i tu
należy przyznać
rację obrońcy –
zeznania
pokrzywdzonej
N. G.. Dowód ten
wymagał zatem
szczególnie
rzetelnej i
wnikliwej
analizy. Od razu
jednak w tym
miejscu Sąd
Apelacyjny
pragnie zastrzec,
iż Sąd Okręgowy
z zadania tego
wywiązał się
bez zarzutu.
Stosowny spory
fragment
motywów
zaskarżonego
wyroku, w
którym to Sąd I
instancji
przedstawia nie
tylko własną
ocenę zeznań
tegoż świadka
ale również
podkreśla z
jednej strony
specyfikę – pod
względem
dowodowym –
spraw o

nadużycia seksualne wobec osoby małoletniej, a z drugiej to z czego wynikała konieczność zachowania szczególnej ostrożności przy odtwarzaniu przebiegu wydarzeń w oparciu o zeznania małoletniej ofiary przemocy na tle seksualnym zasługuje na szczególne podkreślenie i zaakcentowanie. W tym zakresie uzasadnienie apelacji obrończej jest wręcz odwrotnie proporcjonalne co do wielkości jak i jakości merytorycznej argumentacji mającej stanowić przeciwwagę dla rozumowania Sądu I instancji co również wymaga szczególnego podkreślenia. Wreszcie na takie szczególne zaakcentowanie zasługuje również podejście Sądu I instancji do materiału

dowodowego przedstawionego wraz z aktem oskarżenia – a w tym dążenie do jak najbardziej obiektywnej weryfikacji dowodów mających świadczyć o winie oskarżonego – z jakim mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie co pokazuje, że Sąd Okręgowy w P., w niniejszej sprawie, do dowodów przedstawionych przez Prokuratora podszedł z ponadprzeciętną wnikliwością i ostrożnością co tym bardziej tak ocenę przeprowadzonych dowodów jak i poczynione przez tenże Sąd ustalenia faktyczne czynią jak najbardziej trafnymi i przekonywującymi. Oczywiście najdobitniejszym tego wyrazem jest podejście i ocena nie tylko treści samych zeznań złożonych w śledztwie przez N. G. ale

nader wszystko
sposobu
procedowania
Sądu
Rejonowego w
W., do którego
wystąpił z
wnioskiem o
przesłuchanie
małoletniej w
trybie art. 185c
k.p.k.
Prokurator
prowadzący
śledztwo i rolę
tegoż w samym
przesłuchaniu.
Uwaga ta może
jawi się jako
niestandardowa
w dokumencie
sprawozdawczym
jakim jest
uzasadnienie
wyroku niemniej
nie sposób w
ocenie Sądu
Apelacyjnego nie
zaakcentować
tego, iż taki
sposób
prowadzenia
przesłuchania
osoby
małoletniej jest
trudny do
zaakceptowania
albowiem urąga
nie tylko
zasadom
wynikającym z
art. 185c k.p.k.
ale przede
wszystkim
stanowi
pogwałcenie
standardów
wynikających z
art. 171 § 1 k.p.k.
na co słusznie

zwraca uwagę
w uzasadnieniu
wyroku Sąd I
instancji.
Jakkolwiek
bowiem
oczywistym jest,
iż Prokurator,
jako strona
procesu, ma
prawo wziąć
udział w
przesłuchaniu
małoletniej
świadek
przeprowadzanym
w trybie art. 185c
k.p.k., to jednak
wydaje się, że
nie powinien
przesłuchania
tego prowadzić a
do tego niejako
w niektórych
momentach w
toku pierwszego
przesłuchania N.
G. przed Sądem
Rejonowym w
W. de facto
doszło. Co
jednak jeszcze
bardziej istotne,
a przy tym
całkowicie
niedopuszczalne,
sposób
zadawania przez
Prokuratora
pytań
bezpośrednio
małoletniej oraz
kierowanie pod
jej adresem
wypowiedzi
oceniających w
zależności od
tego czy świadek
składała
zeznania

obciążające
oskarżonego czy
nie (co
doskonale
obrazuje zapis
audio-video z
przesłuchania N.
G. przez Sąd
Rejonowy w
W. w dniu
25 listopada
2022 r. – k.
58), zważywszy
właśnie na to,
iż do czynienia
mamy z osobą
jeszcze
niedojrzałą
emocjonalnie a
przez to mniej
odporną na
sugestie i
naciski, w ogóle
nie powinien
mieć miejsca i
nie ma nic
wspólnego z
wynikającym z
art. 171 § 1 k.p.k.
standardem
umożliwienia
świadczeni
swobodne
wypowiedzenie
się także na
zadawane jej
pytania.
Doskonale
dostrzegł to Sąd
Okręgowy czego
konsekwencją
było to, że
czynność
przesłuchania N.
G. powtórzył w
toku
postępowania
jurysdykcyjnego.

Odnosząc się
natomiast już
wprost do
kwestii oceny
dowodów
dokonanej przez
Sąd a quo godzi
się wskazać
w pierwszej
kolejności, iż
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych, jak
również ściśle
się z nim
łączący zarzut
naruszenia
wyrażonej w art.
7 k.p.k. zasady
swobodnej
oceny dowodów,
może być tylko
wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.

Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej

analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.

Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy – jak podnosi się to w orzecznictwie – jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całości okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich

okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie o sygn. II KR 355/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 9, poz. 84; z dnia 22 stycznia 1975 r. w sprawie o sygn. I KR 197/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 5, poz. 58; z dnia 5 września 1974 r. w sprawie o sygn. II KR 114/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 2, poz. 28; z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie o sygn. II KRN 199/95, opubl. w Prok. i Pr. z 1996 r., z. 10, poz. 10; z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie o sygn. Rw 618/74, opubl. w OSNKW z 1975 r., z. 3-4, poz. 47). Przypomnieć w tym miejscu

należy także,
że zgodnie z
treścią art. 7
k.p.k. organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie, z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.

Zgodnie zaś
z panującym
w orzecznictwie
poglądem (por.
choćby wyrok
Sądu

Najwyższego z
dnia 9 listopada
1990 r. w
sprawie o sygn.
WRN 149/90,
opubl. w
OSNKW z 1991
r., z. 9, poz.
41), przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 k.p.k. wtedy m.
in. gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem w

toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wynik
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.),

- jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1 i 2
k.p.k.).

Mając na
względnie
powyższe uwagi
natury ogólnej,
uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez

Sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art. 7 k.p.k. W szczególności zaś nie pozwala na uznanie za zasadne zarzutów stawianych w apelacji obrońcy M. Ł. zmierzającego do wykazania, iż błędna ocena zgromadzonych w sprawie dowodów miała doprowadzić Sąd orzekający do dokonania błędnych ustaleń faktycznych w sprawie.

To prawda, jak już to zaznaczono na wstępie, głównym dowodem w oparciu o który Sąd Okręgowy ustalił sprawstwo i winę M. Ł. w zakresie przypisanego mu przestępstwa były zeznania jakie złożyła właśnie N. G. (2). Od razu jednak zastrzec też trzeba (o czym będzie jeszcze mowa), iż zeznania

małoletniej były
jakkolwiek
niezmiernie
istotnym, to
jednak nie
jedynym
dowodem, w
oparciu o który
Sąd meriti
poczynił swe
ustalenia
faktyczne
dyskredytując
jednocześnie
wyjaśnienia
oskarżonego.
Trudność w
przeprowadzeniu
kontroli
odwoławczej
powoduje
jednak fakt, iż
tak naprawdę,
całość krytyki
apelacyjnej
skierowanej
przeciwko
ocenie tych
dwóch
przeciwstawnych
sobie ewidentnie
dowodów,
sprowadza się
de facto do
wskazania
trzech
okoliczności:
sposobu
przeprowadzenia
przesłuchania N.
G. na przestrzeni
całego procesu,
a w tym
– całkowicie
zasadnej –
krytyce sposobu
pierwszego
przesłuchania
pokrzywdzonej,
co miałyby – w

ocenie
skarżącego –
całkowicie
dyskwalifikować
pierwsze
zeznania N. G.
jako
wartościowy
materiał
dowodowy oraz
zwróceniu uwagi
na dwie
okoliczności
wynikające z
zeznań
złożonych
podczas
powtórnego
przesłuchania
małoletniej, a
mianowicie, że
„rodzina Ł.
miała nocować w
W., a oskarżony
miał zabiegać
aby spać koło
pokrzywdzonej”
oraz
„stwierdzenie, że
samochodem,
który miał
prowadzić M. Ł.
(1) miał on
zabrać
pokrzywdzoną z
W. do K.”,
które to dwie
wypowiedzi N.
G. mają
świadczyć o
całkowitym
braku
wiarygodności
przekazu od niej
pochodzącego
także z drugiego
jej przesłuchania
w tej sprawie.

Wskazać więc trzeba, iż wbrew twierdzeniom apelującego kwestionującego ustalenia Sądu meriti w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego i przypisanego mu przestępstwa, Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i skrupulatny przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę M. Ł. (1) w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Ocena materiału dowodowego dokonana została przy tym przez Sąd I instancji z uwzględnieniem

reguł
sformułowanych
w przepisach art.
5 i 7 k.p.k.,
tj. domniemania
niewinności i
swobodnej
oceny dowodów,
jest oceną
wszechstronną i
bezzstronną, nie
narusza granic
oceny
swobodnej, jest
zgodna – co
trzeba
szczególnie
podkreślić – z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych.

Przed
wszystkim –
wbrew
odmiennym
twierdzeniom
zawartym w
apelacji – nie
ma żadnych
podstaw ani
do skutecznego
kwestionowania
dokonanej przez
Sąd Okręgowy
oceny zebranego
w sprawie
materiału
dowodowego,
ani też
poczynionych na
podstawie tegoż
materiału
ustaleń
faktycznych w
sprawie. Sąd I

instancji dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego z jednej strony oraz pozostałych dowodów – a w tym nader wszystko zeznań N. G. – z drugiej, stanowisko swoje w tej kwestii należycie oraz bardzo obszernie i przekonująco uzasadnił.

Konfrontując zatem ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi dowodami trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd meriti rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności w kontekście czynu stanowiącego przestępstwo będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na nich się oparł. Dokonana przez Sąd I instancji ocena

dowodów jest oceną logiczną, zgodną – co trzeba szczególnie podkreślić – z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. zwłaszcza w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona. Nie może jej podważyć w szczególności bardzo skąpa w treść a przy tym bardzo jednostronna i przy tym bardzo polemiczna w gruncie rzeczy apelacja obrońcy oskarżonego M. Ł., który w istocie w ogóle nie zauważa i całkowicie pomija wszystko to, co legło u podstaw zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny pragnie zaś w tym miejscu ze szczególną mocą podkreślić, że wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest

obowiązkiem nie tylko sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciągnięciu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej tylko ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś przechodzi do porządku dziennego nad wszystkim tym co legło u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji i przedstawione zostało niezwykle obszernie, wręcz drobiazgowo, w motywach zaskarżonego wyroku. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron

procesowych nie
uzyskuje
uprawnienia do
podważenia
stanowiska
sądu.

Jeszcze raz
zatem
konkludując
należy
podkreślić, iż
Sąd Okręgowy w
sposób
ponadprzeciętnie
staranny
rozważył
wszystkie
dowody i
okoliczności
ujawnione w
toku przewodu
sądowego, na
ich podstawie
dokonał
prawidłowych
ustaleń
faktycznych –
tych, które dla
rozstrzygnięcia
niniejszej
sprawy są
istotne – a które
legły u podstaw
należycie
przeprowadzonego
procesu
stosowania
prawa
materialnego.
Swe stanowisko
przy tym Sąd
I instancji w
sposób
szczegółowy i
przekonywujący
przedstawił w
pisemnym
uzasadnieniu
wyroku, które w

pełni odpowiada
wymogom
wynikającym z
przepisu art.
424 k.p.k.,
umożliwiając
tym samym
pełną kontrolę
odwoławczą
zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

Wbrew zatem
zarzutom
obrońcy Sąd
Okręgowy
dokonał
wszechstronnej
analizy
wszystkich
zgromadzonych
dowodów, w
sposób wolny od
błędów natury
faktycznej oraz
logicznej i w
zgodzie z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego,
kategorycznie i
prawidłowo
ustalając
zarówno
sprawstwo jak i
winę
oskarżonego M.
Ł. w zakresie
przypisanego
mu
przestępstwa.
Sąd Apelacyjny
pragnie więc
wskazać, iż w
pełni podziela
zawartą w
motywach
zaskarżonego
wyroku bardzo
szeroką i

skrupulatną argumentację na poparcie dokonanej przez Sąd Okręgowy takiej a nie innej oceny zgromadzonych dowodów.

Czyniąc tą argumentację także i własną Sąd odwoławczy odsyła zatem w pierwszym rzędzie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazując, iż – jak to przyjmuje się powszechnie w orzecznictwie – w sytuacji, kiedy Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., w sprawie o sygn. III KK 381/08, opubl. Lex Nr

512100,
postanowienia
Sądu
Najwyższego: z
dnia 10
października
2007 r., w
sprawie o sygn.
III KK 120/07,
opubl. Lex Nr
322853, z dnia
2 sierpnia 2006
r., w sprawie
o sygn. II KK
238/05, opubl.
Lex Nr 193046).
Sąd Apelacyjny
podkreśla przy
tym, iż
uzasadnienie
Sądu
Okręgowego
odznacza się
ponadprzeciętną
dokładnością w
przedstawieniu
motywów
dokonania takiej
a nie innej oceny
dowodów, a
zaprezentowana
przez Sąd a quo
argumentacja
jest tak bogata w
rozważania i tak
drobiazgowa, że
pozwala w pełni
na prześledzenie
toka
rozumowania
Sądu
Okręgowego
znacznie
ułatwiając
kontrolę
odwoławczą.

Jak to już
podkreślano,
niewątpliwie

rację ma
obrońca, iż
sposób
przesłuchania N.
G. w śledztwie
znacząco
odbiegał od
standardów
wynikających z
przywoływanych
już przepisów
procedury
karnej,. Nie
oznacza to
jednak, iż
zeznania
małoletniej z
dnia (...) r.
niejako a priori
należałoby –
jak chciałby
tego obrońca
– odrzucić. To
bowiem właśnie
weryfikacji
wypowiedzi
świadka z tego
dnia miało
służyć ponowne
jej przesłuchanie
już w
postępowaniu
sądowym i tak
też uczynił to
Sąd Okręgowy.
Sąd ten przy
tym, w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, w
sposób bardzo
szczegółowy i
precyzyjny,
dostrzegając i
mając pełną
świadomość
tego, jak
przebiegało
pierwsze
przesłuchanie

małoletniej,
przedstawił
własną ocenę
całości
wypowiedzi
procesowych N.
G.
przedstawiając
równie
szczegółowo, a
co najważniejsze
w pełni
przekonywująco,
własną ocenę
wiarygodności
tego dowodu. Z
wywodami tymi
autor apelacji
nie podejmuje
jednak nawet
próby krytyki
czy jakiegokolwiek
choćby polemiki
nie
przedstawiając
argumentacji,
która
nakazywałaby
stanowisko Sądu
I instancji
poddąć
jakościowej
rewizji. W
uzasadnieniu
apelacji brak
jest zatem
jakichkolwiek
argumentów,
które by tok
rozumowania
Sądu
Okręgowego w
skuteczny
sposób
podważały.
Apelujący, który
całość swojej
apelacji
sprowadził do
podważenia

dwóch
fragmentów
wypowiedzi
małoletniej,
całkowicie
pomija zatem,
na co słusznie
zwraca uwagę
Sąd I instancji,
nie tylko
spójność relacji
pokrzywdzonej
(na ile ona
oczywiście była
możliwa
zważywszy na
traumę, jakiej
doznała N. G.),
sposób
wypowiadania
się, jej
zachowanie w
trakcie
przesłuchania,
jej reakcje na
sytuacje trudne
i dla niej –
jako dorastającej
dziewczynki –
wstydlive,
powtarzalność
jej relacji, itp.
Całkowicie
pomija też
postawę samej
N. G. wobec
swoich
najbliższych, a
zwłaszcza
całkowicie
niewydolnej
wychowawczo
matki, której
nie zwierzała się
z tego, czego
doświadczyła od
oskarżonego,
wreszcie jej
motywację, a
właściwie ów

czynnik wywołujący taką jej reakcję, która polegała wpiertw na zwierzeniu się swej ówczesnej przyjaciółce A. K. (1), następnie swemu ówczesnemu chłopakowi K. N. (1), którym w bardzo ogólnikowy sposób opowiedziała co robił jej „wujek” czyli oskarżony a następnie na dokonywaniu samookaleczeń, które dostrzeżone przez koleżanki stały się przyczyną interwencji nauczyciela historii M. R. (1) oraz pedagoga szkolnego B. D. (1), którym to ostatecznie pokrzywdzona wpiertw pokazała zapis rozmowy prowadzonej przez telefon za pomocą jednego z komunikatorów, a następnie opowiedziała całą sytuację w jakiej się znalazła, a w tym czego doświadczyła od oskarżonego, który ponownie

starał się
nawiązać z nią
kontakt czyniąc
aluzje właśnie do
tego co robił
z nią wcześniej.
Całkowicie
również autor
apelacji pomija
wszystkie te
dowody, które
zostały
przeprowadzone
w toku przewodu
sądowego, a
które winny
zostać i zostały
przez Sąd I
instancji wzięte
pod uwagę przy
ocenie zeznań
małoletniej.
Chodzi tak o
zeznania
wspominanych
już osób, a w tym
nader wszystko
zeznań B. D. (1)
i M. R. (1), ale
także wydruki
screenów
rozmów
prowadzonych
przez
pokrzywdzoną
za pomocą
komunikatorów,
jak i – co
równie istotne
– opinię biegłej
psycholog, która
nie tylko miała
styczność z
pokrzywdzoną
podczas
przesłuchania
ale
przeprowadziła
jej skrupulatne
badanie

psychologiczne dokonując własnej oceny rozwoju psychicznego N. G., jej zdolności postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania z pamięci zdarzeń a nader wszystko skłonności do konfabulacji. Obrońca tych dowodów w ogóle nie dostrzega, tak jakby ich w niniejszej sprawie nie było, w ogóle nie odnosząc się do wywodów Sądu a quo tak co do wiarygodności samych tych dowodów jak i wpływu tych dowodów na kompleksową ocenę zeznań N. G. poprzestając na prostym zakwestionowaniu oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Taki sposób formułowania apelacji nie mógł oczywiście odnieść oczekiwanego przez obrońcę skutku.

Analizując treść części motywacyjnej apelacji można

dojść do wniosku, iż w ocenie apelującego, fakt, iż przy powtórny przesłuchaniu w toku postępowania sądowego, N. G. (2) wskazała dwie okoliczności obiektywnie nieprawdziwe przekreśla całkowicie wiarygodność jej zeznań jako całości. obrońca podkreśla więc, że tymi okolicznościami było to, że N. G. stwierdziła, że oskarżony miał przyjeżdżać po nią samochodem do W. (a przecież nie miał on nawet prawa jazdy) oraz że oskarżony wraz ze swoją rodziną miał nocować w W. u J. B. co obiektywnie było niemożliwe i że wówczas oskarżony miał zabiegać o to by spać koło pokrzywdzonej. obrońca owe dwie okoliczności wynosi przy tym do rangi natury fundamentalnej

mającej
świadczą o
tym, że N.
G. świadomie
i intencjonalnie
kłamie
pomawiając
oskarżonego om
zachowania,
które zostały
mu przypisane
zaskarżonym
wyrokiem.
Całkowicie
jednak pomija
wszystko to to
na co wskazuje
Sąd I instancji
dokonując
całościowej i
kompleksowej
oceny zeznań
małoletniej w
ogóle do
argumentacji
Sądu I instancji
się nie odnosząc.
Sąd ten zaś, sam
dostrzegając nie
tylko specyfikę
dowodową tego
rodzaju spraw
(a więc brak
de facto innych
bezpośrednich
świadków
zdarzeń w tego
rodzaju
sprawach) ale
również
nieprawidłowości
związane z
przesłuchaniem
N. G. w
śledztwie,
dokonał
wszechstronnej i
całościowej
oceny zeznań
małoletniej tak

w kontekście
innych
dowodów, a
w tym w
szczególności
treści
zabezpieczonych
rozmów
prowadzonych
przez
oskarżonego z
małoletnią za
pomocą
komunikatora
oraz opinii
biegłej
psycholog
oceniającej
rozwój
psychologiczny
pokrzywdzonej
oraz sposób
złożenia przez
nią zeznań pod
kątek jej
skłonności do
konfabulacji a
także
uzyskanego z
telefonu
małoletniej
zapisu – swoistej
notatki
opisującej co się
jej przydarzyło,
jak i zasad
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania.
Temu bardzo
obszernemu
wywodowi, do
którego obrońca
w ogóle się
nie odniósł,
przedstawił on
jedynie proste
zaprzeczenie i
wskazanie na

dwie okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, że N. G. zeznaje nieprawdę nie zauważając nawet, że Sąd I instancji również okoliczności te dostrzegł i w uzasadnieniu wyroku, poddając analizie zeznania małoletniej, do nich się w sposób przekonywujący odniósł.

Sąd Apelacyjny zatem, w pełni podzielając bardzo obszerny wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pragnie z całą stanowczością podkreślić, iż całkowicie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż ta pozytywna ocena wartości zeznań N. G. odnosi się w całej rozciągłości w szczególności do tych ich fragmentów, w których świadek ta obciążała oskarżonego w zakresie

przestępstwa mu
przypisanego.

W dalszej części
niniejszych
rozważań te
procesowe
wypowiedzi N.
G. skrótowo
będą oznaczane
terminem
„pomówienie”,
pomimo
zastrzeżeń
terminologicznych
zgłaszanych w
orzecznictwie
(por. wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 8 stycznia
1988 r. w
sprawie o sygn.
IV KR 175/87,
opubl. w
OSNKW z 1988
r., z. 7-8 poz. 57
czy wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
7 października
1998 r. w
sprawie o sygn.
II AKa 187/98,
opubl. w KZS
z 1998 r., z.
11, poz. 37).
Choć bowiem
judykatura
konsekwentnie
wskazuje na
szczególny
charakter tego
rodzaju dowodu,
wymagającego
wyjątkowo
skrupulatnej
oceny (tak m. in.
Sąd Najwyższy w
wyroku z dnia

15 lutego 1985 r. w sprawie o sygn. IV KR 25/85, opubl. w OSNKW z 1985 z. 11.12.poz. 103 oraz w wyroku z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie o sygn. IV KR 355/85, opubl. w OSNPG z 1987 r., z. 3, poz. 37), to jednocześnie podkreśla, iż pomówienie może być samodzielny dowodem winy innej osoby – wszakże pod określonymi dalej warunkami – zaś sporadyczne i odosobnione wypowiedzi sugerujące, iż obciążające inną osobę wyjaśnienia współskarżonego stanowią jedynie „informację o faktach wymagających potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą innych środków przewidzianych w ustawie procesowej”, spotkały się z krytycznym przyjęciem doktryny (por. J. Gurgul: Wartość dowodowa

pomówienia
współoskarżonego.
Prokuratura i
Prawo z 1996 r.,
z. 6, poz. 31)
z czym w pełni
zgadza się Sąd
Apelacyjny.

W orzecznictwie
podnosi się
zatem, iż dla
uznania
pomówienia za
pełnowartościowy
i wiarygodny
dowód
konieczna jest
jego
niesprzeczność z
innymi
dowodami, a
przede
wszystkim nie
może ono
relacjonować
różnych wersji
tego samego
zdarzenia (tak
m. in. w
postanowieniu 7
Sędziów Sądu
Najwyższego z
dnia 3 marca
1994 r. w
sprawie o sygn.
V KRN 8/94,
opubl. w
Wokanda z 1994
r., z. 8, p.
17). Kontrolując
taki dowód, Sąd
winien także
sprawdzić, czy
wyjaśnienia
(zeznania) te
są spontaniczne,
czy pochodzą od
osoby
zainteresowanej

obciążaniem pomówionego, czy są stanowcze, konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów, czy składający je sam siebie również obciąża, czy tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r. w sprawie o sygn. II AKa 187/98, opubl. w: KZS z 1998 r., z. 11, poz. 37). a wreszcie czy pomówienie nie wykazuje chwiejności i jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 1978 r. w sprawie o sygn. VI KRN 246/78, opubl. OSNPG z 1979 r., z. 4, poz. 64, z dnia 11 września 1984 r. w sprawie o sygn. IV KR 141/84, opubl. OSNPG z 1985

r., z. 6, poz. 85 i z dnia 15 lutego 1985 r. w sprawie o sygn. IV KR 25/85, opubl. OSNKW z 1985 r., z. 11-12, poz. 103). Sprawdzić nadto należy, czy brak jest wiarygodnych dowodów, iż wyjaśnienia (zeznania) pomawiające zostały złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi (wskazał na to Sąd Najwyższy m. in. w wyrokach: z dnia 4 maja 1984 r. w sprawie o sygn. IV KR 106/84, opubl. OSNPG z 1985 r., z. 2 poz. 24 i z dnia 22 maja 1984 r. w sprawie o sygn. IV KR 122/84, opubl. OSNPG z 1984 r., z. 11 poz. 101).

Jakkolwiek więc, jak podnosił to Sąd Najwyższy, „dowód z »pomówienia« współoskarżonego (...) jest dowodem niejako szczególnym, dowodem, którego

przeprowadzenie wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzeniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1994 r. w sprawie o sygn. II KKN 50/97, opubl. w Prok. I Pr. z 2000 r., z. 3, poz. 5), to jednak w kolejnym swoim orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał wprost, że „pomówienie współoskarżonego – nawet następnie odwołane - może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu, który powinien

zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich i czy wreszcie pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu współoskarżonego” (wyrok z dnia 15 lutego 1985 r. w sprawie o sygn. IV KR 25/85 opubl. w OSNKW z 1985 r., z. 11-12, poz. 103). Sąd Apelacyjny w pełni poglądy te akceptuje i podziela nie widząc powodów by nie miały one odniesienia również do zeznań tak szczególnych świadków jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Niewątpliwym zatem jest, iż dowód z pomówienia,

który może polegać bądź na obciążeniu innej osoby odpowiedzialnością za zarzucany czyn, przy zrzuceniu odpowiedzialności z własnej osoby, bądź to obciążeniu innej osoby współsprawstwem, jest dowodem szczególnym.

Podkreślić trzeba jednak, iż pomówienie nie zmienia ani charakteru dowodu, ani też – co do zasady – sposobu dokonania jego oceny.

Wyjaśnienia oskarżonego, czy oskarżonych ale także zeznania świadków zawierające pomówienie nie są dowodem „lepszym” czy „gorszym”, nie podlegają też odmiennym od wyrażonych w art. 7 k.p.k. regułom oceny. Jedyne co tylko, treść złożonych w takim przypadku zeznań czy wyjaśnień oraz źródło dowodowe, z którego

pochodzą
wymagają
zachowania
szczególnej
ostrożności przy
dokonywanej
ocenie mocy
dowodowej.

Jakkolwiek w
przytoczonym
powyżej
orzecznictwie
zwraca się w
większości
uwagę na
„pomówienie”
pochodzące od
współoskarżonych
lub co najmniej
składających w
charakterze
świadków
zeznania
współsprawców,
to jednak w
ocenie Sądu
Apelacyjnego
powyższe wprost
przekłada się
i na niniejszą
sprawę. Wbrew
zaś
twierdzeniom
apelującego (i
to nawet nie
wypowiedzianym
wprost) ocena
tego
szczęólnego
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
Sąd Okręgowy z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art. 4
k.p.k. i art. 7

k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny oraz nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Sąd Apelacyjny uznał więc, iż zostały przez Sąd Okręgowy w P. spełnione wszelkie wskazane wyżej wymogi konieczne dla uznania za w pełni wiarygodne i przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zeznań N. G.. Jakkolwiek więc oskarżony odnośnie przypisanego mu przestępstwa przedstawił swoją wersję wydarzeń, to rzecz jest w tym, że jego wyjaśnienia pozostają w całkowitej sprzeczności z innym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i rzeczą Sądu I instancji było dowody te należycie ocenić tak by ustalić

czy wersja przedstawiona przez oskarżonego jest wiarygodna albo czy choć nie da się jej w sposób jednoznaczny wykluczyć. Sąd Okręgowy z zadania tego wywiązał się bez zarzutu i nie sposób przyjąć by dokonana przezeń ocena materiału dowodowego obarczona była błędami a ustalenia faktyczne nie odpowiadają prawdzie.

Rekapitułując zatem powyższe Sąd Apelacyjny uznał, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonych dowodów a w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego z jednej strony oraz zeznań N. G. ale także zabezpieczonych treści z telefonu pokrzywdzonej rozmów na M. prowadzonych z oskarżonym, a zwłaszcza tej z dnia (...) oraz informacji, którą

okazała wpierw M. R. (1) a później także B. D. (1) oraz opinii psychologicznej o małoletniej wreszcie zeznań M. R., B. D., K. N. i A. K. z drugiej, w całości zasługuje na akceptację a przedstawiony przez apelującego tok rozumowania nie wytrzymuje krytyki bowiem jest bardzo spłycony, jednostronny i nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy.

Wyprowadzone przez Sąd Okręgowy wnioski odnośnie sprawstwa i winy M. Ł. odnośnie przypisanego mu przestępstwa znajduje pełne potwierdzenie w całości zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności w zeznaniach świadków i biegłej. Jedynym dowodem mającym świadczyć o niewinności oskarżonego

były wszak
jedynie jego
wyjaśnienia,
które w świetle
pozostałych
dowodów
zarówno
osobowych jak i
dokumentowych
nie zasługiwały
zupełnie na
wiarę.

Reasumując
powyższe, Sąd
odwoławczy nie
miał żadnych
wątpliwości co
do słuszności
stanowiska Sądu
Okręgowego o
tym, iż
oskarżony
dopuścił się
wszystkich tych
działań
składających się
na przypisane
mu
przestępstwo i
działał przy
tym umyślnie
z zamiarem
bezpośrednim.

Znamiennym
przy tym jest, że
obrońca
twierdząc, że nie
zostały wzięte
pod uwagę
okoliczności
ujawnione w
toku
postępowania
przed Sądem I
instancji
przemawiające
za przyjęciem
braku winy jego
klienta,
całkowicie

<p>pomiął nie tylko dowody, które w sposób ewidentny sprawstwo i winę oskarżonego potwierdzały ale przede wszystkim całkowicie pomiął, nie starając się nawet wykazywać błędów w rozumowaniu, argumentację Sądu I instancji dotyczącą tego dlaczego wersję wynikającą z wyjaśnień M. Ł. uznał za nie odpowiadającą rzeczywistości. Takie pozbawione oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, całkowicie subiektywne stanowisko apelującego, nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność podniesionego zarzutu. Ocena dowodów została przeprowadzona bardzo szczegółowo i równie szczegółowo opisana w motywach zaskarżonego wyroku. Została przy tym przeprowadzona kompleksowo z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i nie ma żadnych podstaw do jej kwestionowania. Oceny tej nie podważa w szczególności polemiczna w gruncie rzeczy apelacja obrońcy oskarżonego. Wiarygodny materiał		

dowodowy nie
 pozwalał na
 wyciągnięcie
 innych
 wniosków niż
 ten, że M. Ł.
 (1) rzeczywiście
 dokonał
 przypisanych
 mu czynów.
 Odmienne
 twierdzenia
 samego
 podsądnego
 przedstawione w
 trakcie składania
 przez niego
 wyjaśnień
 pozostawały
 całkowicie
 gołosłowne w
 świetle
 pozostałych
 wiarygodnych
 dowodów. Tak
 więc nie było
 powodów by
 dokonywać na
 tej podstawie
 ingerencji w
 zaskarżony
 wyrok.

Lp.	Zarzut		
3.2.	Obraza prawa procesowego – oddalenie wniosków dowodowych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Drugi z zarzutów podniesionych przez obrońcę tyczy się sposobu procedowania przez Sąd I instancji. Autor apelacji przyczyn nietrafności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku upatruje zatem także w tym, iż Sąd meriti – w ocenie skarżącego – przeprowadził niepełne postępowanie dowodowe czego efektem jest poczynienie nieprawidłowych ustaleń faktycznych. Zarzut ów jest zresztą niejako konsekwencją, a raczej dopełnieniem powyżej omówionego w ppkt 3.1. zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów bowiem w sposób ewidentny podnosząc go autor apelacji ewidentnie zmierza do wykazania, że</p>	

Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy uznał za zasługujące na przymiot wiarygodności zeznania pokrzywdzonej N. G.. Dowody te wszak mają w ocenie obrońcy potwierdzać tezę, iż N. G. (2) w sposób intencjonalny zeznawała nieprawdę wskazując, że to oskarżony zawiózł ją samochodem z W. do K. oraz że oskarżony nocował w W. w miejscu zamieszkania rodziny pokrzywdzonej co miałoby z kolei świadczyć o tym, że całość jej zeznań może być po prostu nieprawdziwa.

Odnosząc się zatem do tego zarzutu Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności pragnie wskazać, iż gdy idzie o pierwsze z dowodów, których brak przeprowadzenia miałby tak fundamentalnie

w ocenie
apelującego
wpływać na
proces oceny
pozostałych
dowodów, a
których potrzebę
przeprowadzenia
wskazał obrońca
oskarżonego w
swym piśmie
procesowym z
dnia (...) r. w pkt
I i II (k. 394),
to miałyby one
dowodzić tego,
że oskarżony
nigdy nie
posiadał
uprawnień do
prowadzenia w
ruchu lądowym
pojazdów
mechanicznych i
nigdy nie został
ukarany w
postępowaniu
mandatowym za
wykroczenia w
ruchu
drogowym.
Rzecz jednak
w tym, iż
okoliczności
tych nikt nie
kwestionuje w
związku z czym
nie było powodu
ich szczególnego
dowodzenia.
Pomijając już
przy tym kwestię
tego, że –
jak pokazuje
codzienna
praktyka sądowa
– fakt, że
określone osoby
nie posiadają
prawa jazdy

wcale nie
oznacza że nie
jeżdżą one
samochodami
(tak więc dowód
ów mógłby
jedynie stanowić
potwierdzenie,
że oskarżony
nie posiadał
uprawnień do
kierowania
pojazdami a
nie że tymi
pojazdami nie
jeździł), to Sąd
Apelacyjny
wskazuje, czego
zdaje się autor
apelacji nie
dostrzegać, iż
Sąd a quo wcale
nie przyjął, że
oskarżony
przyjeżdżał
swoim
samochodem do
małoletniej a
wręcz uznał,
iż jest to
okoliczność,
która na
wiarygodność
zeznań N. G.
kładzie się
cieniem (por.
str. 14
uzasadnienia
apelacji – k.
391v). Podał
więc to
dodatkowej
szczegółowej
analizie i ów tok
rozumowania
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela.
Oddalenie
wniosków o
przeprowadzenie

dowodów
zmierzających
do wykazania
tych dwóch
okoliczności
było zatem jak
najbardziej
prawidłowe.

Podobnie rzecz
ma się w
przypadku
drugiej z
okoliczności,
której obrońca
oskarżonego
nadaje tak
wielką wagę. I w
tym przypadku
bowiem,
analizując treść
motywów
zaskarżonego
wyroku – i to
tak gdy idzie
o tą jej część,
która tyczy się
poczynionych
przez Sąd I
instancji ustaleń
faktycznych, jak
i tej, w której Sąd
ten przedstawił
własną ocenę
przeprowadzonych
dowodów –
stwierdzić
trzeba, że nie
wskazuje ona
wcale na to by
Sąd ten przyjął,
że rodzina Ł., a w
tym oskarżony,
nocowała w
W., w miejscu
zamieszkania J.
B. (2) i jej trójki
dzieci, a w tym
pokrzywdzonej.
Sąd I instancji

jedynie przyjął,
że oskarżony i
pokrzywdzona, z
racji koligacji
rodzinnych,
często się w
określonym
okresie spotykali
i w czasie
tych spotkań
oskarżony dążył
do tego by
separować się
od innych i
pozostawać z
pokrzywdzoną
sam na sam.
Nie wskazuje
przy tym, że
oskarżony
nocował u
pokrzywdzonej
lecz przeciwnie
przyjmuje, że
zdarzało się, że
to
pokrzywdzona
niekiedy
nocowała u
swojej ciotki, a
matki
oskarżonego.
Ponowne
przesłuchiwanie
sporej ilości
świadców na tą
tylko
okoliczność w
istocie również
nie było
koniecznym a w
sposób
ewidentny
przedłużałoby
prowadzone
postępowanie
dowodowe.
Rzecz Sądu
natomiast było
dokonanie oceny

czy owa
wypowiedź
podważa
wiarygodność
przekazu
pochodzącego
od N. G. także co
do pozostałych
okoliczności
przez nią
podawanych czy
też nie. Sąd I
instancji
rozważania takie
w sposób
szczegółowy na
ten temat
poczynił i Sąd
Apelacyjny w
pełni je
akceptuje.

Znamiennym
zresztą było,
że swe pismo
zawierające owe
wnioski
dowodowe
obrońca – do
czego oczywiście
miał prawo –
złożył nie w
dacie jego
sporządzenia
lecz dopiero na
rozprawie. To
zaś, że obrońca
ma prawo do
składania
wniosków
dowodowych w
każdym
momencie
trwającego
postępowania
nie pozbawia
jednak Sądu
prawa do oceny
intencji w taki
sposób

<p>składanych wniosków – w tym zaś przypadku moment złożenia wniosków dowodowych oraz okoliczności, które miały być tymiż wnioskami dowiedzione pozwalają na taką ocenę jakiej dokonał Sąd Okręgowy, a więc że ich intencją było nie tyle dążność do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy lecz przewleczenie postępowania dowodowego. Zastanawiającym jest również dlaczego, skoro w ocenie apelującego owe dowody były tak istotne, obrońca nie ponowił wniosków o ich przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	# niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Dowody, które zostały oddalone przez Sąd I instancji, miały zostać przeprowadzone na okoliczności, których albo nikt nie kwestionował albo na takie, które miałyby wskazywać na wątpliwości co do wiarygodności przekazu pochodzącego od N. G., które Sąd orzekający i tak z urzędu niejako wziął pod uwagę w swych rozważaniach poświęconych ocenie wiarygodności		

zeznań pokrzywdzonej.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	Wywiedziony przez Prokuratora zarzuty rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu (nadmiernej jej łagodności) oraz orzeczonego środka kompensacyjnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sformułowane przez Prokuratora zarzuty rażącej niewspółmierności kary oraz środka kompensacyjnego nałożył na Sąd Apelacyjny obowiązek zbadania, czy Sąd Okręgowy, wymierzając oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności jak i orzekając wobec oskarżonego zadośćuczynienie na rzecz			

pokrzywdzonej
w kwocie
10.000,- zł nie
przekroczył
granic
wynikających z
treści art. 53 k.k.

Zastrzec zatem
należy na
wstępie, iż
podniesione
zarzuty
odwołują się do
kategorii ocen
bowiem wymiar
kary należy do
kategorii ocen.
Jak podnosi
się więc w
orzecznictwie, o
rażącej
niewspółmierności
kary w
rozumieniu art.
438 pkt 4
k.p.k. nie można
mówić w
sytuacji, gdy
sąd orzekający
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami
wymiaru kary. O
rażącej
niewspółmierności
kary nie można
mówić w
szczególności,
gdy granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiącego
ustawową
zasadę wymiaru

kary, nie zostały przekroczone, co podkreślał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia (...) r. w sprawie o sygn. (...) (OSNKW z 1982 r., z. 12, poz. 90). W orzecznictwie akcentuje się również, iż ustawodawca wskazując w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. niewspółmierność wymierzonej kary jako względną przyczynę odwoławczą, zaznacza jednocześnie, że niewspółmierność ta ma mieć charakter rażący, a więc duży, istotny, nie dający się zaakceptować. Dopiero wówczas dojść może do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary. Rozważając zatem zarzuty wymierzenia oskarżonemu kar rażąco niewspółmiernie surowych bądź łagodnych (w zależności od kierunku apelacji) należy

podkreślić, że zarzut ów, jako należący do kategorii ocen, można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara – jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia – nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami i wskazówkami jej wymiaru, a inaczej mówiąc, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiące ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 53 k.k.) zostały przekroczone i orzeczona kara w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą. „Niewspółmierność kary” jest pojęciem ocennym i żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie określa ustawowych

granic
współmierności.
Jedynymi
ustawowymi
wyznacznikami
kary, których
przekroczyć nie
można, są
przede
wszystkim
przepisy części
szczególnej
kodeksu
karnego, a także
przepisy części
ogólnej kodeksu
karnego
określające
zasady wymiaru
kary. Sąd
Najwyższy
poprzez swoje
orzecznictwo
starał się znaleźć
„miarę” dla
kryterium
„współmierności”.
Tak więc w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...) r. (sygn.
akt (...), opubl.
w OSNPG z
1974 r., z. 3-4)
Sąd Najwyższy
stwierdził, iż
„rażąca
niewspółmierność
kary, o jakiej
mowa w art.
387 pkt 4 k.p.k.
(odpowiadający
art. 438 pkt 4
obecnie
obowiązującemu
k.p.k. – przyp.
S.A.) zachodzić
może tylko
wówczas, gdy
na podstawie

ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można by było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji rewizyjnej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 50 k.k. (obecnie art. 53 k.k. – przyp. S.A.) oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego”.
Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznej

szkodliwości
czynu oraz nie
realizuje w
wystarczającej
mierze celu
kary w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, z
jednoczesnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych,
jakie kara ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego. W
treści art. 438
pkt 4 k.p.k.
mowa jest o
niewspółmierności
rażącej, uznać
zatem należy,
że chodzi tu
o dysproporcję
znaczną, bijącą
wręcz w oczy, a
nie o ewentualne
drobne różnice
w ocenach sądu
pierwszej i
drugiej instancji.
Nie może być
zatem w ramach
tej przyczyny
odwoławczej
dokonywana
korekta w każdej
sytuacji, w której
sąd odwoławczy
dochodzi do
wniosku, że
karę należałoby
ukształtować
nieco
odmiennie, tj.
że kara jest

po prostu zbyt surowa lub zbyt łagodna. (Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Dom Wydawniczy ABC, 1998.). Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. akt II KRN 198/94 (OSNPK z 1995 r., z. 6, poz. 18) stwierdził, iż „na gruncie art. 387 pkt 4 [ob. 438 pkt 4] k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – »rażąco« niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie

dającym się
wręcz
zaakceptować”.

Przenosząc
powyższe
rozważania na
grunt niniejszej
sprawy należało
stwierdzić, iż
apelacja
Prokuratora w
zakresie
orzeczenia o
karze na
uwzględnienie
nie zasługiwała
w ogóle,
natomiast w
przypadku
orzeczenia o
zadośćuczynieniu
zarzut apelacji
prokuratorskiej
okazał się
zasadnym.

Od razu w
tym miejscu
Sąd Apelacyjny
pragnie zastrzec
przy tym, iż
wobec braku
wniosku
Prokuratora o
sporządzenie
uzasadnienia
wyroku na
piśmie, w
zakresie
wymierzonej
oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności, Sąd
Apelacyjny,
kierując się
treścią art. 423
§ 1a k.p.k.,
poprzestanie na

stwierdzeniu, że
wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności
stanović będzie
dla M. Ł.
poważną,
aczkolwiek nie
nadmierną
dolegliwość, w
należytych
stopniu
uwzględniającą
dyrektywy
wskazane w
ustawie w
zakresie
prewencji
ogólnej i
szczególnej. W
ocenie Sądu
Odwoławczego
tak
ukształtowany
wymiar kary
stanović będzie
dla oskarżonego
dolegliwość
proporcjonalną
do stopnia jego
zawinienia i
okoliczności
sprawy,
uwzględniającą
stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanego
mu
przestępstwa. W
zakresie
szczególowych
okoliczności,
które wpłynęły
na wymiar
orzeczonych kar
pozbawienia
wolności Sąd

Apelacyjny
odsyla do
argumentacji
zawartej w
niezwykłe
szczegółowym
uzasadnieniu
sporządzonym
przez Sąd
Okręgowy (str.
25-28
uzasadnienia –
k. 397-398v),
w pełni ją
podzielając i
akceptując oraz
uznając
jednocześnie, iż
nie ma potrzeby
po raz kolejny jej
przytaczać.

Odnosząc się
natomiast do
wysokości
zasądzonego
przez Sąd
Okręgowy od
oskarżonego
zadośćuczynienia
na rzecz N.
G. w pierwszej
kolejności
stwierdzić
należy, że
stanowisko Sądu
Okręgowego
przedstawione w
zaskarżonym
orzeczeniu w
zakresie
rozstrzygnięcia
dotyczącego
zasądzonego na
rzecz
pokrzywdzonej
zadośćuczynienia
– co do
zasady – było
zasadne i dlatego

zasługiwało na
akceptację sądu
ad quem.
Wysokość
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę – co
oczywiste –
należy do sfery
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
co implikuje
stwierdzenie, że
zarzut
wadliwego
określenia
wysokości
zadośćuczynienia
może być
uwzględniony
jedynie w
sytuacjach, w
których
przyznane
zadośćuczynienie
w sposób
oczywisty i
rażący nie
odpowiada
relewantnym
okolicznościom
występującym w
danej sprawie,
a więc jest
niewspółmierne
do stopnia i
długotrwałości
krzywd
doznanych przez
osobę
pokrzywdzoną.
Innymi słowy,
ustalenie
odpowiedniej
kwoty
zadośćuczynienia
należy do
dyskrecjonalnej
władzy sędziego

i tylko wtedy,
gdyby doszło do
rażąco
niesprawiedliwego
rozstrzygnięcia
w tym zakresie,
sąd odwoławczy
władny jest
dokonać zmiany
orzeczenia.
Niezbędnym w
tym zakresie
było sięgnięcie
do regulacji
zawartych w
przepisach
prawa
cywilnego. Te
zaś w art. 445 § 1
k.c. stanowią, że
zadośćuczynienie
winno być
odpowiednie, a
więc być
ukształtowane w
takiej kwocie,
aby z jednej
strony spełniało
ono funkcję
kompensacyjną,
a z drugiej
strony, aby nie
stanowiło źródła
nadmiernych
korzyści.
Zasądzając
zatem stosowną
kwotę
zadośćuczynienia
niezbędnym jest
uwzględnienie
rzeczywistych
krzywd
fizycznych i
psychicznych
jakich doznała
pokrzywdzona
oraz ich wpływu
na jej rozwój
psychiczny i

intelektualny
oraz skutków
jakie mogą one
wywoływać w
dalszym życiu
małoletniej.
Należy
jednocześnie
zauważyć, że
kwota
zadośćuczynienia
winna z jednej
strony
przedstawić
taką wartość
ekonomiczną,
aby była realnie
odczuwalna
przez
pokrzywdzoną,
na rzecz której
owo
zadośćuczynienie
jest zasądzone,
albowiem
jedynie w takiej
sytuacji spełni
ona rolę
zadośćuczynienia
za doznane
krzywdy, ale
z drugiej –
winna być także
zasądzona w
rozsądnych
granicach, a więc
takich, które
uwzględniają
aktualne
warunki i
przeciętną stopę
życia (por. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
5 grudnia 2013
r. w sprawie o
sygn. II AKa

203/13, LEX nr 1409331).

Mając na uwadze powyższe nie sposób nie zgodzić się z Prokuratorem, iż Sąd Okręgowy, jakkolwiek dostrzegł szereg okoliczności, które winny mieć wpływ na wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia, nie nadał im właściwej rangi i jego wysokość ukształtował niemalże na poziomie symbolicznym. W istocie bowiem tak rozmiar krzywd jakich N. G. doznała ze strony oskarżonego ale również ich skutki jakie będzie odczuwać w całym swym dorosłym życiu, a w szczególności to, że w okresie kiedy kształtowała się jej osobowość zaburzony został działaniem oskarżonego całkowicie jej prawidłowy rozwój tak bardzo

specyficznej i niezwykle intymnej sfery życia człowieka jaką jest jego seksualność i relacje na tym tle z innymi ludźmi, nakazują uznać, iż zasądzona na rzecz pokrzywdzonej kwota jawi się jako rażąco wręcz niska. W tym zakresie więc orzeczenie zawarte w zaskarżonym wyroku musiało ulec modyfikacji tak by ogrom krzywd psychicznych jakich doznała N. G. zaburzających jej rozwój w sferze seksuologicznej a także cierpienia fizyczne w sposób należyty został pokrzywdzonej zrównoważony wsparciem materialnym, które przecież i tak samo w sobie krzywd tych nie naprawi. Da jednak pokrzywdzonej określoną satysfakcję za doznane krzywdy wzmacniając w

<p>niej poczucie sprawiedliwości i odpowiedniego zadośćuczynienia za zło, którego od M. Ł. doznała.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary do 10 lat pozbawienia wolności oraz podwyższenie zasądzonego zadośćuczynienia do 60.000,- zł</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski zawarte w apelacji co do wymiaru kary okazały się niezasadne. Brak jest podstaw do ich uwzględnienia z uwagi na całkowitą niezasadność podniesionego zarzutu w tym zakresie – Sąd Okręgowy kształtując wymiar kary pozbawienia wolności w sposób właściwy</p>		

wziął pod uwagę okoliczności tak obciążające jak i łagodzące, których szereg – o czym nie można zapominać – również w tej sprawie występuje. Zasadnym okazał się natomiast wniosek Prokuratora o podwyższenie zasądzonego zadośćuczynienia. W istocie bowiem, z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd Apelacyjny uznał, iż kształtując wysokość tego środka kompensacyjnego Sąd Okręgowy, dostrzegając okoliczności świadczące o potrzebie zadośćuczynię pokrzywdzonej za doznane krzywdy, nadał im zbyt małą wagę skutkiem czego wysokość tegoż zadośćuczynienia ukształtował na rażąco niskim poziomie

OKOLICZNOŚCI**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji****0.11.**Przedmiot
utrzymania w
mocy**0.1 Wyrok
Sądu I
instancji
utrzymano w
mocy w
całości za
wyjątkiem
orzeczenia o
wysokość
zasądzonego
na rzecz N. G.
zadośćuczynienia**Zwiąże o
powodach

utrzymania w mocy		
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w tym zakresie była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego oraz – w zakresie kary pozbawienia wolności – Prokuratora, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył zasądzone od oskarżonego na		

<p>rzecz N. G. tytułem środka koompensacyjnego zadośćuczynienie do kwoty 60.000,- zł.</p>			
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>			
<p>Powodem zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie było nienależyte uwzględnienie rozmiaru krzywd jakich doznała pokrzywdzona oraz ich skutków jakie na jej psychice mogą one odnieść w przyszłości (o czym była mowa w ppkt 3.3).</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	<p>Zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 k.p.k. obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Apelacyjny zwolnił jednak oskarżonego M. Ł. w całości z obowiązku</p>	

zapłaty
Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze nie
wymierzając mu
w tym opłaty
za II instancję
mimo, że
apelacja
wywiedziona na
jego korzyść nie
została
uwzględniona
zaś apelacja
Prokuratora
okazała się
częściowo
zasadną.

Zgodnie bowiem
z art. 624 §
1 k.p.k. (do
którego odsyła
również art. 17
ust. 1 ustawy
z dnia 23
czerwca 1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych – t.j. Dz.
U. z 1983 r., Nr
49, poz. 223) Sąd
może zwolnić
oskarżonego od
obowiązku
zwrotu Skarbowi
Państwa
kosztów
sądowych jeśli
uzna, iż byłoby
to zbyt uciążliwe
dla oskarżonego
ze względu na
sytuację
rodzinną,
majątkową i
wysokość

	<p>dochodów. Oskarżony odbywać będzie długoterminową karę pozbawienia wolności w związku z czym jego możliwości zarobkowania będą znacznie ograniczone. Nie będzie on zatem w stanie i tak kosztów tych ponieść.</p>	
7. PODPIS		
P. M. (1) P. G. M. K.		